

единия се наричаше Михалаки, а другия Анастасий Дукиядисъ (Дучооглу се наричатъ роднинитѣ му въ Сливенъ). На тѣхъ съчинихъ и дадохъ по едно прошение за помощъ! Да сж живи и здрави и единия и другия ми дадохъ по десетъ малки жълтички, рублина, (тѣ вървѣхъ тогава по 10 гроша едното). Съ тѣхъ, приятелю, можахъ малко да се поулесня отъ всѣка една страна. Тѣзи бѣше първата и послѣдната помощъ, която можахъ отъ Сливненскитѣ търговци да извлѣкж. Нѣ господъ ми помогна, че единъ отъ Куручешменскитѣ жители, пѣвецъ на гръцката черква, ми прѣдложи да прѣподавамъ всѣки день на малкото му момиченце въ дома му, на име Фроса, десетина годишно, а той да ми плаща по 15 гроша на мѣсець! Какво да сторж? трѣбваше да приема, защото не можахъ да ги намѣрж всѣки мѣсець на пжтя!

Не знашъ, приятелю, какво любопитно за тебѣ ми се случи! Азъ съмъ съученикъ и въ единъ классъ съ Саввата или Сжббя стойковъ отъ Котелъ (Отъ сѣтне наименованъ Георги Раковский). Защото показъ желание и подѣйствовахъ при Владиката, ако е възможно, да ходя въ празднитѣ си часове на прѣподаването по философията, като слушателъ, на която имахъ много наклонность, Раковский, Хаджи Тодоръ Гомеръ и други съученици, македонци, зехъ да ме закачатъ и ми извадихъ името „философъ“! — „Пъкъ можъ и да станж философъ, имъ казвахъ, единъ день съ смѣхъ, както наричахъ и Кирила, брата на Методия, като билъ тукъ библиотекаръ на Царската Цариградека библиотека“!! . . . Съ това име слѣдвахъ да ме наричатъ, като ме срѣщняхъ и ми казвахъ: „какво правишъ философе? добръ ли си“ и пр. до като ми се даде ново име отъ учителя ми на класикеритѣ, Евтивулиса, който, защото ме виждаше прилѣженъ и че държж стенографически бѣлѣжки въ прѣподаването му, съ които на другия день можахъ